

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 902

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 noiembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 340 din 23 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2–4
Decizia nr. 474 din 17 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	4–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
117/517. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru stabilirea criteriilor sectoriale și a pragurilor critice aferente sectorului ICN — infrastructură critică națională — „Alimentație și agricultură”	7–8
538. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru stabilirea dimensiunilor și a tipurilor de exploatații de suine pe teritoriul României	9
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
41. — Hotărâre privind modificarea listei sediilor secțiilor de votare din străinătate pentru alegerea Președintelui României din anul 2019, stabilită prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 38/2019	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 38 din 23 septembrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 340**

din 23 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (1)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Corneliu Miloș în Dosarul nr. 18.728/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.085D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât apreciază că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci solicită, în realitate, completarea legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.817 din 19 aprilie 2017, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Corneliu Miloș cu prilejul unei cauze în care angajatorul, Societatea Legba — S.R.L. din București, a solicitat ca autorul excepției să răspundă patrimonial pentru prejudiciul cauzat societății.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât nu limitează la 5 salarii minime brute pe economie contravaloarea pagubei recuperate de la angajat, limitare pe care dispozițiile art. 254 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 o prevăd în cazul în care părțile stabilesc în mod amiabil recuperarea contravalorii pagubei. De asemenea arată că soluția legislativă consacrată de art. 254 alin. (1) din Codul muncii, potrivit căreia faptele care sunt în legătură cu o muncă prestată produc răspunderea civilă contractuală a angajatului, este nefirească. Mai mult, nu există o limitare a contravalorii pagubelor, întreg riscul implicat de efectuarea activității productive fiind transferat angajatului. Angajatorul este privilegiat în acest fel,

neparticipând la costurile derivate din procesul de producție. Un lucrător poate ajunge într-o situație precară, de faliment, în urma desfășurării unei activități creativ-producătoare. Profitul acționarilor este protejat în detrimentul lucrătorului, al forței de muncă. Această protecție pervertește relațiile de muncă, fiind permis angajatorului să aibă un comportament abuziv.

6. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, autorul acesteia neformulând veritabile critici de neconstituționalitate, ci propuneri de modificare sau completare a textului de lege, care intră în competența exclusivă a legiuitorului.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât aspectele învederate de autorul acesteia vizează modul de aplicare a legii.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că, în realitate, critica autorului excepției se întemeiază pe compararea a două texte de lege între ele, respectiv a prevederilor art. 254 alin. (1) din Codul muncii cu prevederile alin. (4) din același articol. Or, amintește că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, examinarea unui text de lege are în vedere conformitatea acestuia cu dispozițiile și principiile constituționale, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele. De asemenea arată că reglementarea criticată nu instituie un privilegiu în favoarea angajatorului. În realitate, dispozițiile art. 254 din Codul muncii reglementează răspunderea patrimonială a salariaților, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, atunci când produc pagube angajatorului lor. Este firească reglementarea de către legiuitor a obligației salariaților de a repara prejudiciul cauzat angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora: „*Salariații*

răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.”

13. Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul român și ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat face parte din ansamblul reglementării Codului muncii referitoare la răspunderea patrimonială a părților raportului de muncă, avându-și sediul în art. 253—259 din capitolul III al titlului XI — „Răspunderea juridică”. În acest context, art. 254 din Legea nr. 53/2003 reglementează răspunderea patrimonială a salariaților, care, așa cum reiese din chiar alin. (1) al articolului menționat, se întemeiază pe „normele și principiile răspunderii civile contractuale”, fiind o varietate a acesteia, marcată de anumite particularități ce decurg din specificul raporturilor juridice de muncă.

15. Spre deosebire de reglementarea anterioară, a Legii nr. 10/1972 — Codul muncii, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 140 din 1 decembrie 1972, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la răspunderea materială, care limita obligația de reparare numai la prejudiciul efectiv, temeiurile răspunderii civile contractuale care caracterizează răspunderea patrimonială a salariatului în reglementarea actuală impun atât repararea prejudiciului efectiv, cât și a beneficiului nerealizat, potrivit art. 1.531 din Codul civil, care dispune astfel: „(1) Creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării.

(2) Prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită de creditor și beneficiul de care acesta este lipsit. La stabilirea întinderii prejudiciului se ține seama și de cheltuielile pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.”

16. De asemenea, spre deosebire de reglementarea anterioară, dispozițiile actuale ale Codului muncii nu mai prevăd posibilitatea stabilirii răspunderii patrimoniale pe calea emiterii unei decizii de imputare dacă salariatul nu își asumă în scris un angajament de plată, constituind titlu executoriu, ci dispun că stabilirea răspunderii patrimoniale se face pe cale judecătorească. În acest sens, art. 169 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 prevede că „reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă”. Excepție face situația când părțile au ajuns la o rezolvare amiabilă, în limitele statuate însă prin art. 254 alin. (3) și (4) din Legea nr. 53/2003, respectiv atunci când angajatorul propune salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților, într-un termen care nu poate fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării. Contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.

17. Prin urmare, Legea nr. 53/2003 instituie două modalități distincte de stabilire a răspunderii patrimoniale a salariatului — pe cale judecătorească și pe cale amiabilă. În cazul răspunderii patrimoniale stabilite pe cale judecătorească, salariatul răspunde pentru întreg prejudiciul efectiv și beneficiul nerealizat cauzate angajatorului. Pe cale amiabilă, repararea prejudiciului se face în temeiul acordului părților, doar în limita a 5 salarii minime brute pe economie.

18. Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 pentru că, în cazul răspunderii patrimoniale stabilite pe cale judecătorească, nu este prevăzută o limită maximă a obligației de despăgubire, așa cum se stabilește în alin. (4) al aceluiași articol de lege pentru situațiile în care recuperarea pagubei se face prin acordul părților.

19. Analizând aceste critici, Curtea constată că, în formularea lor, autorul excepției de neconstituționalitate pornește de la o premisă falsă, considerând că dispozițiile art. 254 alin. (3) și (4) din Legea nr. 53/2003 instituie o limitare a răspunderii patrimoniale a salariatului la cuantumul a 5 salarii minime brute pe economie și, implicit, o exonerare pentru obligația de despăgubire a contravalorii pagubei ce ar depăși acest cuantum. Or, Curtea constată că sensul acestor dispoziții de lege nu este acela de a institui o exonerare parțială a răspunderii patrimoniale a salariatului, ci de a stabili limitele în care recuperarea contravalorii pagubei se poate face ca urmare a acordului părților raportului de muncă, în urma constatării și evaluării realizate de către angajator. Aceasta constituie o reglementare menită să faciliteze recuperarea pagubelor produse de către salariat, fără a mai recurge la procedurile judiciare, mai îndelungate, și poate fi utilizată de părțile raportului de muncă ori de câte ori, în condițiile art. 254 alin. (3) din Legea nr. 53/2003, au încheiat un acord asupra celor constatate de angajator cu privire la existența unei pagube produse din vina și în legătură cu munca salariatului și cu privire la evaluarea acestei pagube. În măsura în care aceste condiții sunt întrunite, dispozițiile art. 254 alin. (4) din Legea nr. 53/2003, potrivit cărora „contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților, conform alin. (3), nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie” devin incidente, fiind aplicabile tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei, fără privilegii ori discriminări.

20. În măsura în care, însă, nu s-a realizat un acord între angajator și salariat cu privire la recuperarea pagubei în condițiile mai sus arătate, fie pentru că angajatorul a apreciat că un astfel de acord nu este în beneficiul său, întrucât valoarea pagubei depășește semnificativ limita impusă de art. 254 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 și dorește recuperarea integrală a pagubei pe cale judecătorească, fie pentru că salariatul nu a fost de acord cu nota de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea pagubei se poate face doar pe cale judecătorească. În mod evident, situațiile în care se află părțile raportului juridic în aceste ipoteze sunt diferite de situația la care se referă art. 254 alin. (3) din Legea nr. 53/2003, când au fost de acord asupra recuperării contravalorii pagubei în limita a 5 salarii minime brute pe economie, astfel că tratamentul juridic diferit nu poate dobândi semnificația încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor. Prin Decizia nr. 454 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 25 octombrie 2005, Curtea Constituțională a statuat că principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

21. În concluzie, Curtea reține că principiul răspunderii patrimoniale integrale a salariatului, precum și cel al stabilirii existenței acestei forme de răspundere și a întinderii sale pe cale judiciară constituie regula în materie, în timp ce dispozițiile art. 254 alin. (3) și (4) din Legea nr. 53/2003 reglementează limitele în care, cu titlu de excepție, recuperarea contravalorii pagubei se poate face prin acordul părților.

22. În continuare, analizând critica referitoare la instituirea unui regim juridic mai favorabil pentru angajator, cu afectarea drepturilor salariatului, Curtea observă că autorul excepției se referă la faptul că, în stabilirea contravalorii pagubei, nu au fost avute în vedere și costurile pe care ar trebui să le suporte angajatorul, ca derivând din procesul de producție. Or, Curtea apreciază că această critică se întemeiază, în realitate, pe aspecte ce țin de aplicarea legii, ce revin competenței instanței de judecată, și nu vizează veritabile probleme de

neconstituționalitate care să poată fi supuse controlului exercitat de instanța de contencios constituțional.

23. În sfârșit, în ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că reglementarea răspunderii patrimoniale a salariatului, ce derivă din înseși normele și principiile răspunderii civile contractuale, nu poate fi privită ca având semnificația încălcării caracterului democratic și social al statului român,

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Corneliu Miloș în Dosarul nr. 18.728/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 254 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 474

din 17 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Pavel Vălușescu în Dosarul nr. 427/64/2014 al Înaltei Curți de Casație

și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 945D/2017.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției personal și asistat de domnul avocat Victor Ilie, membru al Baroului Brașov, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis note scrise, prin care își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, arătând că printr-o decizie interpretativă Curtea Constituțională ar trebui să constate că textul se aplică tuturor formelor de reorganizare prevăzute de Codul civil, nu doar situației reorganizării prin reducerea posturilor, cuprinsă în art. 3 lit. e) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor

autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional. Susține, în esență, că scopul prevederilor criticate este asigurarea stabilității funcției publice și prevenirea abuzului din partea elementului politic asupra personalului administrativ, respectiv funcționarilor publici. Nu există nicio justificare pentru aplicarea unui tratament diferit pentru situația în care se reduce numărul de posturi și cea în care o instituție publică este trecută în subordinea altei instituții sau în care două instituții fuzionează și este creată o nouă instituție. Arată că se încalcă și dreptul la muncă și protecția socială a muncii. Invocă, în acest sens, cele reținute în una dintre opiniile separate exprimate la Decizia Curții Constituționale nr. 366 din 25 iunie 2014.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât se solicită Curții Constituționale o interpretare extensivă a textului de lege criticat, astfel încât acesta să fie aplicabil și în situația în care instituția publică își pierde personalitatea juridică în urma reorganizării. Consideră că pronunțarea unei astfel de decizii interpretative ar presupune adăugarea unor elemente noi, ceea ce ar implica o legiferare pozitivă, care nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 1 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 427/64/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**, excepție ridicată de Pavel Vălușescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reintegrare a acestuia în funcția de inspector antifraudă în cadrul Direcției Regionale Antifraudă Sibiu.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că prevederile de lege criticate nu trebuie interpretate în sens restrictiv, respectiv că acestea își găsesc aplicabilitatea numai în cazul reorganizării activității autorității ori a instituției publice prin reducerea posturilor pentru că s-ar încălca principiul stabilității funcțiilor publice, putând fi eludată interdicția de înființare a unor posturi similare cu cele desființate pentru o perioadă de un an de la reorganizare. Se referă la situația reorganizării ca urmare a fuziunii prin absorbție, caz în care, în interpretarea restrictivă, instituția absorbantă nu va mai fi ținută de restricția prevăzută de art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 și va putea să înființeze posturi noi, identice cu cele existente anterior. Apreciază că acest mecanism reprezintă, în realitate, o modalitate de eliberare din funcție a unor persoane și de angajare a altora în locul acestora, de natură a afecta dreptul la muncă. Arată, de asemenea, că se creează instabilitate în ceea ce privește statutul funcționarilor publici, garanțiile de ordin constituțional și legal ale funcției publice devenind simbolice, iar nu efective. Astfel, se face o diferențiere nejustificată între cei disponibilizați ca urmare a reorganizării activității prin reducerea posturilor și cei disponibilizați ca urmare a reorganizării persoanei juridice în urma fuziunii. Precizează, în acest sens, că Autoritatea Națională a Vămirilor a fost reorganizată prin procedura fuziunii prin absorbție, fiind absorbită de Agenția Națională de Administrare Fiscală, împreună cu salariații acesteia. Garda Financiară a fost însă desființată, iar salariații acesteia și-au pierdut locul de muncă. Agenția Națională de Administrare Fiscală a înființat însă posturi similare, cvasiidentice cu cele ale foștilor comisari ai Gărzii Financiare.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, petentul urmărind, în realitate, ca instanța constituțională să procedeze la o interpretare în sensul dorit de acesta a dispozițiilor legale supuse controlului de constituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile de lege criticate se aplică pentru toți funcționarii publici care se regăsesc în ipoteza normei și reprezintă o măsură de protecție a acestora pentru situația în care desființarea posturilor pe care le ocupă ar fi fictivă și ar avea ca scop eliberarea acestora din funcție, iar nu o reorganizare propriu-zisă a autorității respective. Consideră, totodată, că motivarea criticii are la bază aspecte referitoare la modalitatea de interpretare și aplicare a normelor legale.

11. **Avocatul Poporului** opinează în sensul că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând că acestea nu îngrădesc dreptul la alegerea profesiei sau a locului de muncă, ci reprezintă o măsură de protecție a funcționarilor publici împotriva unor eventuale abuzuri ale angajatorului care ar putea dispune, în mod discreționar, eliberări din funcție prin reducerea unor posturi, pentru ca ulterior să fie scoase la concurs posturi similare celor desființate. Totodată, arată că dispozițiile legale ce constituie obiectul excepției de neconstituționalitate se aplică tuturor persoanelor aflate într-o situație similară, astfel că nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007. Deși ulterior sesizării Curții Constituționale Legea nr. 188/1999 a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, iar soluția legislativă se regăsește într-o redactare asemănătoare în cuprinsul art. 518 alin. (7) din aceasta, Curtea, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, va analiza excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999, aplicabile în litigiul aflat pe rolul instanței care a sesizat Curtea Constituțională. Acestea au următorul cuprins: „(5) *În cazul reorganizării activității prin reducerea posturilor, autoritatea sau instituția publică nu poate înființa posturi similare celor desființate pentru o perioadă de un an de la data reorganizării.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice și în art. 41 care garantează dreptul la muncă.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că ipoteza normei criticate o constituie situația reorganizării activității unei instituții sau autorități publice prin reducerea posturilor, pentru care legiuitorul a înțeles să instituie interdicția înființării unor posturi similare celor desființate pentru o perioadă de un an de la data reorganizării. Curtea reține că această soluție legislativă urmărește să evite riscul transformării evenimentului juridic menționat într-o modalitate mascată de înlăturare a unor funcționari publici din funcțiile deținute și înlocuirea lor cu alte persoane. Reducerea posturilor este o măsură ce nu poate fi luată decât în urma unei analize aprofundate a activității instituției sau autorității publice, care să confirme necesitatea și utilitatea acesteia. Or, eventuala înființare într-un interval mai scurt de un an a unor noi posturi în locul celor desființate inițial ar contrazice aceste exigențe și nu ar putea să denote decât intenția de modificare a compoziției corpului funcționarilor publici angajați în respectiva instituție, de natură să ridice suspiciuni cu privire la onestitatea unui asemenea demers.

17. Textul de lege ce formează obiect al excepției reprezintă, așadar, o garanție a stabilității funcției publice, prin intermediul căreia se îndepărtează posibilitatea fragilizării acesteia. Conținutul său normativ este însă circumscris exclusiv ipotezei enunțate, respectiv a reorganizării activității unei instituții sau autorități publice prin reducerea posturilor. Or, autorul excepției urmărește ca dispoziția normei să fie aplicabilă și unei alte modalități de reorganizare a instituțiilor sau autorităților publice, anume aceea a fuziunii prin absorbție, nu doar celei a reorganizării prin reducerea posturilor.

18. Ca atare, Curtea constată că, în realitate, critica autorului excepției de neconstituționalitate vizează completarea conținutului normativ al prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 cu o nouă situație în care să opereze interdicția menționată. Or, extinderea câmpului de aplicare a prevederilor de lege supuse controlului de constituționalitate astfel încât acestea să fie incidente și în cazul în care reorganizarea se

realizează prin fuziune prin absorbția instituției publice de o altă instituție care, la rândul său, să nu aibă posibilitatea de a înființa posturi similare celor existente în instituția absorbită, desființate ca urmare a acestui proces, întră în marja de apreciere a legiuitorului, excedând competenței instanței de contencios constituțional. În consecință, din perspectiva învederată de autorul excepției, aceasta este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

19. De altfel, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a examinat critici similare celor formulate de autorul prezentei excepții, dar care vizau dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, prin care s-a dispus reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală ca urmare a fuziunii prin absorbție, preluarea de către aceasta a activității Autorității Naționale a Vămirilor și a activității Gărzii Financiare, precum și desființarea acesteia din urmă instituții publice, eliberarea din funcție a personalului său, cu respectarea procedurilor prevăzute de lege pentru fiecare categorie de personal, și înființarea Direcției generale antifraudă fiscală, iar în cadrul acesteia, a Direcției de combatere a fraudelor. Astfel, prin Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, Curtea Constituțională a constatat conformitatea cu prevederile art. 16 și art. 41 din Legea fundamentală a actului normativ menționat. Curtea a reținut în esență (paragrafele 54—57) că între categoria de funcționari care a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și cea a personalului Gărzii Financiare există însă o diferență semnificativă, astfel că se justifică tratamentul juridic diferit. Totodată, Curtea a constatat (paragraful 58) că măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare nu nesocotește dreptul la muncă, deoarece cadrul legal oferă foștilor angajați ai acesteia dreptul de a opta pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate în urma preluării activității Gărzii Financiare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Pavel Vălușescu în Dosarul nr. 427/64/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR
Nr. 117 din 8 octombrie 2019

MINISTERUL AGRICULTURII
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 517 din 17 octombrie 2019

ORDIN

pentru stabilirea criteriilor sectoriale și a pragurilor critice aferente sectorului ICN — infrastructură critică națională — „Alimentație și agricultură”

Văzând Referatul de aprobare nr. 293 din 1 august 2019, întocmit de Compartimentul infrastructuri critice din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (2) și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 6⁶ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu pct. 4 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 35/2019 pentru desemnarea autorităților publice responsabile în domeniul protecției infrastructurilor critice naționale și europene,

având în vedere prevederile nr. crt. 1 al secțiunii „Coordonarea unitară a procesului de identificare și desemnare a infrastructurilor critice naționale/europene și de elaborare a planurilor de securitate ale proprietarilor/operatorilor/administratorilor de ICN/ICE” din anexa la Decizia prim-ministrului nr. 15/2019 privind aprobarea Calendarului principalelor activități pe anul 2019 ale Grupului de lucru interinstituțional pentru protecția infrastructurilor critice,

în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc criteriile sectoriale și pragurile critice aferente sectorului ICN — infrastructură critică națională — „Alimentație și agricultură”, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, în scopul identificării infrastructurilor critice.

Art. 2. — Specialiștii din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale aplică aceste criterii pe parcursul desfășurării etapelor de identificare a elementelor de infrastructură critică din sectorul „Alimentație și agricultură”.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri, al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 180/2.302/5.240/41/2011 pentru stabilirea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente sectorului ICN — infrastructură critică națională — „Alimentație”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 29 septembrie 2011.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,
Geronimo Răducu Brănescu

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

**CRITERIILE SECTORIALE ȘI PRAGURILE CRITICE
afere sectorului ICN — infrastructură critică națională — „Alimentație și agricultură”**

I. Considerații generale

În cadrul economiei naționale pentru sectorul „Alimentație și agricultură” se distinge un ansamblu unitar de procese și activități organizate și desfășurate în scopul asigurării funcționalității și continuității serviciilor de importanță deosebită, reglementate de legislația în vigoare.

Obiectivul de importanță deosebită pentru sectorul mai sus menționat este cel al elementelor de infrastructură critică ce urmează a fi stabilite la nivelul fiecărui operator economic, cu luarea măsurilor de protecție cerute de lege, în baza criteriilor de selecție prevăzute mai jos și a procedurii de identificare a acestora.

Criteriile de selecție a elementelor de infrastructură critică din sectorul „Alimentație și agricultură” contribuie la stabilirea acelor entități economice funcționale care oferă produse/bunuri și servicii de utilitate publică, vitale pentru societate, a căror distrugere, degradare ori aducere în stare de nefuncționalitate produce efecte negative majore asupra populației, mediului și securității economice la nivel național sau zonal.

II. Criterii de selecție a elementelor de infrastructură critică din sectorul „Alimentație și agricultură”, conform pct. 1.1. nr. crt. 4 din anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, cu modificările și completările ulterioare

A. Elemente care, prin nefuncționalitate, produc un impact major asupra populației și agriculturii:

1. elemente materiale: construcții, echipamente, instalații, mijloace de transport;
2. elemente informaționale: date, informații, circuite, fluxuri, tehnici, proceduri cu caracter industrial, resurse umane.

B. Structuri vitale care, prin imposibilitatea operatorului economic de a-și exercita funcțiunile, împiedică accesul populației la resurse vitale:

1. sisteme de prelucrare și depozitare a produselor agroalimentare;
2. sisteme majore de aprovizionare cu apă;
3. utilități publice de interes pentru alimentație și agricultură, care asigură susținerea componentelor securității naționale;
4. depozitele de medicamente și material biologic veterinar;
5. punctele de inspecție la frontieră desemnate în care sunt organizate controale sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor;

6. rețeaua națională reprezentată de Sistemul rapid de alertă pentru alimente și furaje (SRAAF);

7. domeniul antigrindină și de creștere a precipitațiilor;

8. domeniul îmbunătățirilor funciare — apărare împotriva inundațiilor — controlul eroziunii solurilor — desecări și drenaje;

9. institute/centre de cercetare-dezvoltare de importanță majoră din structura Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”.

C. Puncte critice sau elemente aparținând operatorilor economici sau organismelor guvernamentale și care, odată afectate sau distruse, pot determina:

1. disfuncții;
2. vulnerabilități;
3. factori de risc;
4. amenințări;
5. stări de pericol;

6. agresiuni, care influențează major buna funcționare a societății, în ansamblul ei.

D. Cauze de apariție a unor situații de urgență asupra elementelor de infrastructură critică din sectorul alimentație:

1. incidente;
2. accidente;
3. zoonoze;
4. crize alimentare cu impact asupra siguranței alimentelor și a securității alimentare;
5. fenomene meteorologice periculoase (grindină, înghețuri timpurii, ploi torențiale de lungă durată, tornade);
6. acțiuni agresive ale unor entități interne sau externe, calamități, inundații.

III. Pragurile critice în sectorul alimentație și agricultură, conform pct. 1.1. nr. crt. 4 din anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, cu modificările și completările ulterioare

1. Producție:
 - a) ferme de bovine — minimum 3.000 de capete;
 - b) ferme de porcine — minimum 50.000 de capete;
 - c) ferme de ovine/caprine — minimum 35.000 de capete;
 - d) ferme de păsări — minimum 450.000 de capete.
2. Procesare, prelucrare:
 - a) morărit și panificație — minimum morărit 350 t/zi și pâine 60 t/zi;
 - b) lapte și derivate — minimum 55.000 t/an;
 - c) carne și preparate din carne — minimum 50.000 t/an;
 - d) abatoare carne roșie și pasăre — minimum 75.000 tone/an;
 - e) ulei — minimum 50.000 t/an;
 - f) zahăr — minimum 100.000 t/an;
 - g) conserve de legume și fructe — minimum 50.000 t/an.
3. Depozitare:

— depozite de cereale cu capacități de minimum 150.000 tone.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**pentru stabilirea dimensiunilor și a tipurilor de exploatații de suine pe teritoriul României**

Văzând Referatul Direcției generale politice agricole nr. 280.423 din 25.10.2019,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. ff) și ale art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigriindă și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile:

— Hotărârii Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență nr. 2 privind măsurile adoptate în cadrul ședinței extraordinare din data de 1.08.2017;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/220 al Comisiei din 3 februarie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.217/2009 al Consiliului privind crearea unei rețele de colectare de informații contabile privind veniturile și activitatea economică a exploatațiilor agricole în Uniunea Europeană, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc dimensiunile pentru exploatațiile de creștere a suinelor pe teritoriul României, astfel:

a) exploatație de creștere a suinelor de subzistență — exploatație agricolă cu un efectiv de maximum 5 capete de porcine;

b) exploatație mică de creștere a suinelor — exploatație agricolă cu un efectiv cuprins între 6 și 65 de capete de porcine;

c) exploatație medie de creștere a suinelor — exploatație agricolă cu un efectiv cuprins între 66 și 130 de capete de porcine;

d) exploatație mare de creștere a suinelor — exploatație agricolă cu un efectiv de peste 130 de capete de porcine.

Art. 2. — Se stabilesc tipurile exploatațiilor de creștere a suinelor pe teritoriul României, astfel:

a) exploatație noncomercială de suine — exploatație de creștere a suinelor de subzistență, pentru consum familial, prevăzută la art. 1 lit. a), cu animale înregistrate în Sistemul național de identificare și înregistrare a animalelor (S.N.I.I.A.), care îndeplinește prevederile normelor de biosecuritate specifice, deținută de persoane fizice neînregistrate la oficiul registrului comerțului;

b) exploatație comercială de tip A de suine — exploatație de suine prevăzută la art. 1 lit. b), înregistrată în Sistemul național de identificare și înregistrare a animalelor, înregistrată sanitar-veterinar, care îndeplinește prevederile normelor de biosecuritate specifice, deținută de persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale, întreprinderi familiale sau persoane juridice organizate în condițiile legii, înregistrate și autorizate de oficiul registrului comerțului;

c) exploatație comercială de suine — exploatație de suine prevăzută la art. 1 lit. c) și d), înregistrată în Sistemul național de identificare și înregistrare a animalelor, care îndeplinește prevederile normelor de biosecuritate specifice și este autorizată sanitar-veterinar, deținută de persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale, întreprinderi familiale sau persoane juridice organizate în condițiile legii, înregistrate și autorizate de oficiul registrului comerțului;

d) exploatație de suine din rasele Bazna și Mangalița care comercializează animalele care depășesc necesarul de consum familial — exploatație de suine prevăzută la art. 1 lit. b), înregistrată sanitar-veterinar, înregistrată în Sistemul național de identificare și înregistrare a animalelor, care îndeplinește prevederile normelor de biosecuritate specifice, deținută de persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale, întreprinderi familiale sau persoane juridice organizate în condițiile legii, înregistrate și autorizate de oficiul registrului comerțului, sau de persoane fizice neînregistrate la oficiul registrului comerțului, în care numărul de animale depășește necesarul de consum familial, acestea fiind valorificate în baza atestatului de producător și carnetului de comercializare, potrivit Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Responsabilitatea trecerii dintr-un tip de exploatație în altul, așa cum sunt prevăzute la art. 2, intră în obligația crescătorilor de suine.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 4 noiembrie 2019.
Nr. 538.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE

**privind modificarea listei sediilor secțiilor de votare
din străinătate pentru alegerea Președintelui României din
anul 2019, stabilită prin Hotărârea Autorității Electorale
Permanente nr. 38/2019**

Având în vedere prevederile art. 10, art. 23 și art. 66 alin. (2) ultima teză din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 23 din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare Hotărârea Biroului Electoral Central nr. 3/H/2019 privind interpretarea prevederilor art. 54 alin. (1) din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României,

văzând solicitările Ministerului Afacerilor Externe de efectuare a unor corecții privind adresele secțiilor de votare din străinătate nr. 141 și 803,

în temeiul art. 23 alin. (7) și al art. 104 alin. (1) și (3) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Lista sediilor secțiilor de votare din străinătate pentru alegerea Președintelui României din anul 2019, stabilită prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 38/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 21 octombrie 2019, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Poziția 141 se modifică și va avea următorul cuprins:

„141	Franța	Allonnes/ Le Mans Métropole	Altele	72100 Le Mans”
------	--------	--------------------------------	--------	----------------

2. Poziția 803 se modifică și va avea următorul cuprins:

„803	SUA	Wakefield Boston	Altele	1 Audubon Road, Wakefield, MA 01880, la Four Points by Sheraton Wakefield Boston Hotel & Conference Center”
------	-----	------------------	--------	--

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț
Vicepreședinte,
Vajda Zsombor

București, 7 noiembrie 2019.
Nr. 41.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 38**din 23 septembrie 2019**

Dosar nr. 1.794/1/2019

Ionel Barbă	— președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Denisa Angelica Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghe Daniel Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Nicolae Gabriel Ionaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriel Viziru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în conformitate cu prevederile art. XIX alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 331/33/2019, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Care este interpretarea care trebuie să se dea noțiunilor de «valoare estimată a contractului», respectiv «valoare stabilită a contractului», în sensul dispozițiilor art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare?»

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au transmis puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, care nu și-au exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 20 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 331/33/2019, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea problemă de drept:

„Care este interpretarea care trebuie să se dea noțiunilor de «valoare estimată a contractului», respectiv «valoare stabilită a contractului», în sensul dispozițiilor art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare?»

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

A. *Contestația formulată pe cale administrativ-jurisdicțională*

2. Prin Contestația nr. 345/26.03.2019, depusă la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor (C.N.S.C.), contestatoarea — societate comercială — a solicitat anularea

Adresei de comunicare a rezultatului procedurii nr. 1.492/22.03.2019 și a Raportului procedurii nr. 1.490/22.03.2019, împreună cu actele subsecvente, în ceea ce privește oferta contestatoarei, și a solicitat obligarea autorității contractante, comuna Josenii Bârgăului, la reluarea procedurii, prin reevaluarea ofertei depuse de contestatoare.

3. În motivarea contestației, în esență, contestatoarea a criticat respingerea ofertei sale ca inacceptabilă, fără ca autoritatea contractantă să solicite clarificări; contestația a fost formulată împotriva rezultatului final al procedurii, respectiv a deciziei autorității contractante de respingere a ofertei contestatoarei și de stabilire a ofertantului câștigător.

4. Prin Adresa înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 11.407/27.04.2019, contestatoarea a depus recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 205.340.185/1/25.03.2019, pentru suma de 35.000 lei, iar prin Adresa nr. 11.545/516/C5/28.03.2019 C.N.S.C. a pus în vedere contestatoarei să completeze cuantumul cauțiunii cu suma de 51.654,33 lei, având în vedere dispozițiile art. 611 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 101/2016*), și valoarea ofertei desemnate câștigătoare.

5. Întrucât contestatoarea nu a dat curs acestei notificări, prin Decizia C.N.S.C. nr. 514/C5/516 din 3.04.2019, contestația a fost respinsă, ca inadmisibilă, reținându-se, în esență, că, odată desemnat câștigătorul procedurii, valoarea contractului nu mai poate fi considerată „estimată”, ci „stabilită”, astfel că ar fi trebuit achitată cauțiunea în cuantumul prevăzut de art. 611 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 101/2016.

B. *Plângerea formulată împotriva deciziei C.N.S.C.*

6. Împotriva Deciziei C.N.S.C. nr. 514/C5/516 din 3.04.2019 a formulat plângere contestatoarea, arătând, în esență, că și-a îndeplinit obligația de plată a cauțiunii și că, în speță, nu se poate vorbi despre o valoare „stabilită” a contractului, deoarece acesta nu a fost încă încheiat.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

7. *Legea nr. 101/2016:*

„Art. 611. — (1) Pentru soluționarea contestației formulate în condițiile art. 8 sau art. 49, sub sancțiunea respingerii acesteia, persoana care se consideră vătămată trebuie să constituie în prealabil o cauțiune stabilită după cum urmează:

a) 2% din valoarea estimată a contractului, în cazul în care aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 35.000 lei;

b) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 88.000 lei;

c) 2% din valoarea estimată a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 220.000 lei;

d) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările

și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 880.000 lei.”

IV. **Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

8. Contestatoarea a apreciat că dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării trebuie interpretate în sensul că valoarea contractului de achiziție este estimată până la momentul finalizării procedurii de atribuire prin încheierea contractului.

9. Autoritatea contractantă nu și-a exprimat punctul de vedere.

V. **Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea**

A. *Cu privire la admisibilitatea sesizării*

10. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea acestei proceduri.

11. S-a arătat astfel că textul de lege în discuție poate primi interpretări diferite, întrucât nu conține o soluție legislativă clară, iar problema de drept s-a ivit în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unui complet de judecată al Curții de Apel Cluj, care este investit cu soluționarea în ultimă instanță a plângerii formulate împotriva unei decizii a C.N.S.C.

12. În ceea ce privește caracterul esențial al problemei de drept, instanța de trimitere precizează că obiectul judecății îl constituie o hotărâre a C.N.S.C. prin care contestația formulată de către petentă a fost respinsă ca inadmisibilă, întrucât, deși a fost achitată cauțiunea în cuantumul prevăzut de art. 611 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 101/2016, C.N.S.C. a apreciat că ar fi trebuit achitată o cauțiune în cuantumul prevăzut de lit. b) a aceluiași text de lege. În opinia instanței de trimitere, chestiunea de drept invocată are un rol hotărâtor în soluționarea cauzei, deoarece de dezlegarea acesteia depinde în mod direct soluția pe care curtea de apel o va pronunța în legătură cu decizia atacată.

13. Referitor la noutatea chestiunii de drept, se arată că textul legal supus interpretării a fost introdus în Legea nr. 101/2016 prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018*) și că ar fi vorba despre un text normativ nou, iar, ca urmare a cercetărilor efectuate din oficiu de către instanța de trimitere, nu a fost identificată o jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante în materie; în fine, se arată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept ridicate și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

B. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*

14. Instanța de trimitere arată că problema de drept a cărei dezlegare o solicită prezintă o importanță deosebită, având în vedere diferența mare între plafonul sumei care trebuie achitată cu titlu de cauțiune în situația în care se consideră că este vorba de valoarea estimată a contractului (35.000 lei, respectiv 220.000 lei) și plafonul sumei care trebuie achitată cu titlu de cauțiune în situația în care se consideră că se poate vorbi deja despre o valoare stabilită a contractului (88.000 lei, respectiv 880.000 lei).

15. Se susține că interpretarea dispozițiilor legale în discuție trebuie să țină cont de împrejurarea că este vorba despre o condiție de admisibilitate a unei cereri în justiție, deci o condiție cu privire la dreptul de acces la o instanță, materie în care orice ambiguitate legislativă ar trebui interpretată în favoarea părții care dorește să se prevaleze de acest drept, iar nu în defavoarea sa.

16. Se arată că, pornind de la sensul termenilor de „valoare estimată” și „valoare stabilită”, ar fi firesc să se considere că valoarea unui contract este estimată pe tot parcursul procedurii

de atribuire, inclusiv după momentul desemnării ofertantului câștigător, având în vedere că nici măcar la acel moment încheierea contractului cu respectivul ofertant și, pe cale de consecință, valoarea acestuia nu sunt încă certe.

17. De asemenea, apreciază instanța de trimitere, nu este mai puțin adevărat — și aici rezidă dificultatea de interpretare a dispozițiilor legale în discuție — că art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 face referire la soluționarea contestației formulate în condițiile art. 8 sau 49, texte de lege care reglementează contestația împotriva unui act al autorității contractante. Prin urmare, obiectul unei asemenea contestații va fi întotdeauna un act din cadrul procedurii de atribuire, ceea ce înseamnă, prin ipoteză, că ea va fi întotdeauna formulată înainte de încheierea contractului de achiziție. Prin urmare, dacă s-ar merge pe interpretarea propusă mai sus, art. 61¹ alin. (1) lit. b) și d) din Legea nr. 101/2016 ar rămâne fără aplicabilitate practică. S-ar putea imagina, probabil, și situația în care o contestație împotriva unui act al autorității contractante ar fi formulată după încheierea contractului, dar cu siguranță acest lucru s-ar putea întâmpla foarte rar în practică, având în vedere termenele scurte în care asemenea acte trebuie contestate. În fine, art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 nu vizează și ipoteza în care se solicită anularea contractului de achiziție, astfel că lit. b) și d) ale acestui text de lege nu ar putea fi aplicabile nici în această situație.

18. Referindu-se la propria jurisprudență în materia supusă dezbaterii, instanța de trimitere menționează Decizia civilă nr. 424 din 22 martie 2019 a Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, pe care o atașează sesizării, prin care s-au reținut următoarele: „(...) art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 face o distincție cu privire la *cuantumul maxim al cauțiunii ce trebuie constituită în funcție de «valoarea estimată» și «valoarea stabilită» a contractului. Din nou, curtea constată că acest text pune probleme de interpretare, deoarece, deși conceptul de valoare estimată a contractului este folosit de legiuitor, nu același lucru se poate spune și despre cel de valoare stabilită. În acest context, făcând trimitere și la cele arătate mai sus, se constată că obligația de plată a cauțiunii, ca un obstacol în calea liberului acces la justiție, trebuie, atunci când nu este reglementată în mod clar, să fie interpretată în favoarea persoanei care este obligată să o achite, pentru ca neclaritatea textului de lege să nu îi producă acesteia prejudicii”.*

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

19. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au transmis puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență; din analiza acestora rezultă că nu există divergențe de opinie sau jurisprudență cu privire la soluția dată problemei de drept supuse dezlegării, punctele de vedere exprimate de instanțele de judecată și, acolo unde este cazul, jurisprudența acestora fiind unanime, în sensul că valoarea estimată a contractului este valoarea anterioară încheierii contractelor și inițierii procedurii de atribuire, iar valoarea stabilită a contractului este valoarea contractului rezultată din finalizarea procedurii de atribuire.

20. Și-au exprimat opinia, respectiv s-au pronunțat în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de apel București* (Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 6.386 din 19 noiembrie 2018), *Alba Iulia* (Încheierea din Camera de consiliu de la 22 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 458/57/2018), *Galați* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Timișoara* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 904 din 2 iulie 2019) și *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal);
— *tribunalele Sibiu, Hunedoara, Neamț, București și Ialomița*.

21. În sprijinul acestei soluții s-a arătat că, până la încheierea contractului, în cazul cererilor formulate în cursul procedurii de atribuire, se are în vedere valoarea estimată a contractului sau valoarea estimată a fiecărui lot contestat, deoarece toate prevederile fac referire la valoarea estimată.

22. S-a susținut că, deși art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 face referire atât la valoarea estimată, cât și la valoarea stabilită a contractului, dispozițiile acestui articol trebuie interpretate în coroborare cu cele ale art. 56 din aceeași lege, care au în vedere valoarea estimată a contractului.

23. În plus, trebuie să se țină seama că, în cadrul procedurii de atribuire, conform datelor publicate de autoritatea contractantă în sistemul electronic de achiziții publice (SEAP), contractul de achiziție publică ce urmează a fi încheiat are doar o valoare estimată, care nu este corespunzătoare valorii finale consemnate în contractul ce urmează a fi încheiat după finalizarea procedurii de atribuire.

24. Așadar, se apreciază că, în interpretarea art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016, raportat și la dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, sintagma „valoarea estimată a contractului” se referă la valoarea contractului care urmează a se atribui, fiind deci cea publicată în SEAP, în timp ce „valoarea stabilită a contractului” se referă la valoarea contractului care a fost încheiat, fiind valoarea înscrisă în cuprinsul contractului.

25. Sintagma „valoare estimată a contractului” se referă la evaluarea cu aproximație a prețului contractului și este precizată clar în documentația de atribuire, iar sintagma „valoare stabilită a contractului” semnifică faptul că prețul contractului a fost decis, hotărât, fixat, nemaexistând posibilitatea modificării prețului contractului; or, prețul contractului dobândește un astfel de caracter cert doar în momentul în care se încheie contractul între părți și când părțile stabilesc prețul contractului.

26. Pornind de la sensul termenilor de „valoare estimată” și „valoare stabilită”, se apreciază că ar fi cel mai firesc să se considere că valoarea unui contract este estimată pe tot parcursul procedurii de atribuire, inclusiv după momentul desemnării ofertantului câștigător, având în vedere că nici măcar la acel moment încheierea contractului cu respectivul ofertant și, pe cale de consecință, valoarea acestuia nu sunt încă certe. În consecință, valoarea contractului de achiziție este estimată până la momentul finalizării procedurii de atribuire prin încheierea contractului.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

27. Prin Adresa nr. 1.663/C/2297/III-5/2019 din 5 august 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

28. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

29. Examinând sesizarea, întrebarea ce face obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

30. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

31. Conform prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

32. Din cuprinsul dispozițiilor legale citate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

33. Apreciind asupra elementelor sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată că doar patru dintre cele cinci cerințe anterior enunțate sunt întrunite.

34. Așadar, sunt îndeplinite aspectele de admisibilitate legate de titularul sesizării, stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, cel referitor la relația de dependență dintre chestiunea de drept ce se cere a fi lămurită și rezolvarea pe fond a litigiului, precum și cel referitor la nestatuarea anterioară de către instanța supremă în cadrul unui mecanism de unificare a practicii asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

35. Astfel, Curtea de Apel Cluj a fost legal investită cu soluționarea plângerii formulate de petentă, în contradictoriu cu intimata — autoritate contractantă, cauza având ca obiect litigiu privind achizițiile publice — contestație atribuire — Decizia C.N.S.C. nr. 514/C5/516 din 3.04.2019, în temeiul normei de competență reglementate de art. 29 din Legea nr. 101/2016, astfel că instanța de judecată, investită fiind cu soluționarea plângerii declarate de petentă, va soluționa cauza în ultimă instanță.

36. Se constată, de asemenea, că este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept, în sensul că instanța de trimitere a justificat aptitudinea acesteia de a conduce la rezolvarea pe fond a cauzei, iar legătura dintre chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și rezolvarea litigiului rezultă din observarea motivelor cuprinse în plângerea de către petentă, care contestă tocmai modul de calcul al cauțiunii datorate de către aceasta în temeiul art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, în condițiile în care textul legal precitat face referire la „valoarea estimată a contractului” și la „valoarea stabilită a contractului”. În cauză, problema de drept în discuție vizează modalitatea de stabilire a cauțiunii la care este obligată

petenta în cazul în care, inițial, contestă rezultatul procedurii de achiziție publică și, ulterior, formulează plângere împotriva modului de soluționare a contestației sale; astfel, chestiunea de drept invocată are un rol hotărâtor în soluționarea cauzei, deoarece de dezlegarea acesteia depinde în mod direct soluția pe care curtea de apel o va pronunța în legătură cu decizia atacată.

37. Referitor la cerința ca chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele, și aceasta este îndeplinită, întrucât nu au fost identificate decizii ale instanței supreme care să se fi pronunțat în acest sens.

38. În ce privește chestiunea de drept relevantă, noutatea acesteia reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu dezlegarea căreia Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată, iar în lipsa unei definiții a „noutății” și a unor criterii de determinare a acestei noțiuni în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

39. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, după cum rezultă din textul legal precitat — art. 519 din Codul de procedură civilă —, prin intermediul instituției procesuale a hotărârii prealabile, ca mecanism de unificare a practicii judiciare, scopul urmărit de legiuitor este acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (*control a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (*control a posteriori*).

40. Chiar dacă în cauză s-a solicitat instanței supreme să statueze asupra unor dispoziții dintr-un act normativ relativ recent adoptat (în cazul căruia probabilitatea de existență a unor probleme noi de drept susceptibile de a genera practică neunitară este mai mare decât în cazul unui act normativ intrat în vigoare de mai mult timp), caracterul de noutate se pierde măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor în urma unei interpretări a dispozițiilor legale incidente, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

41. Mai mult decât atât, orientarea instanțelor spre o anumită interpretare a normelor analizate face ca, pe de o parte, chestiunea de drept supusă dezbaterii să își piardă caracterul de noutate, iar, pe de altă parte, ca problema de drept să nu mai prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

42. Altfel spus, deși nu este prevăzută *expressis verbis* de art. 519 din Codul de procedură civilă, o condiție a mecanismului de unificare a jurisprudenței este aceea referitoare la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție. Chiar dacă chestiunea de drept are legătură cu dezlegarea cauzei, ea nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text

incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, și nici cerința caracterului de noutate și, în concluzie, declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare, în această ipoteză, nu este necesară.

43. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant, în jurisprudența dezvoltată în legătură cu îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate, că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea în acest sens Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 41 din 29 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 14 iulie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, și Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014).

44. Or, asupra chestiunii de drept supuse dezbaterii — care este interpretarea ce trebuie să se dea noțiunilor de „valoare estimată a contractului”, respectiv „valoare stabilită a contractului”, în sensul dispozițiilor art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 — instanța de trimitere a pronunțat deja o hotărâre, definitivă, apreciind că textul legal precitat ridică „probleme de interpretare deoarece, deși conceptul de valoare estimată a contractului este folosit de legiuitor, nu același lucru se poate spune și despre cel de valoare stabilită. În acest context, făcând trimitere și la cele arătate mai sus, se constată că obligația de

plată a cauțiunii, ca un obstacol în calea liberului acces la justiție, trebuie, atunci când nu este reglementată în mod clar, să fie interpretată în favoarea persoanei care se obligă să o achite, pentru ca neclaritatea textului de lege să nu îi producă acesteia prejudicii.” (Decizia civilă nr. 424 din 22 martie 2019 a Curții de Apel Cluj — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în Dosarul nr. 1.751/100/2018).

45. Pe de altă parte, orientarea unanimă a instanțelor spre o anumită interpretare a normei juridice pe care instanța de trimitere o reclamă este în sensul că, în interpretarea art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016, raportat și la dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, sintagma „valoarea estimată a contractului” se referă la valoarea contractului care urmează a se atribui, fiind deci cea publicată în SEAP, în timp ce „valoarea stabilită a contractului” se referă la valoarea contractului care a fost încheiat, fiind valoarea înscrisă în cuprinsul contractului, ceea ce duce la concluzia că problema de drept, astfel cum este conținută în sesizare, nu este susceptibilă de interpretări diferite, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, necesară a preîntâmpina o jurisprudență neunitară, potrivit scopului acestei proceduri.

46. În acest context, în considerarea finalității și a condițiilor de admisibilitate ale procedurii instituite de legiuitor pentru asigurarea jurisprudenței unitare, constând în exercitarea de către instanța supremă a unui control *a priori*, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu există în cauză premisele necesare declanșării unui astfel de mecanism de unificare și nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la problema de drept cu care acest complet a fost investit, întrucât opiniile exprimate de instanțele naționale și hotărârile pronunțate în asemenea cauze (comunicate la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție) converg, nefiind expusă vreo dezlegare contrară a acestei probleme de drept.

47. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 331/33/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Care este interpretarea care trebuie să se dea noțiunilor de «valoare estimată a contractului», respectiv «valoare stabilită a contractului», în sensul dispozițiilor art. 61¹ alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

